

žarek dobrote

10/XIV
oktober
2016

glasilo slovenske karitas

Karitas

TEMA MESECA

2 • • • Seminar Karitas 2016: V objemu dobrote
KARITAS V ŽUPNIJI

2 • • • Vzgoja za solidarnost in čut za stiske bližnjega
GRADIMO DRUŽINO

4 • • • Premehki starši

5 • • • Prijatelj, gospodar ali oče

STAREJŠI MED NAMI

5 • • • Srečno staranje

TO MORAMO VEDETI

7 • • • Trgovina z ljudmi: resna grožnja
otrokom in mladostnikom

NA OBISKU

8 • • • Ponujena dlan in odprto srce

9 • • • Če daš otroku eno samo darilo, mu daj navdušenje

10 • • • Oblikovati kulturo srečanja

11 • • • Srečanje mladih prostovoljcev karitas v Franciji

CELJE

12 • • • Supervizija

KOPER

12 • • • Umetniki za karitas

13 • • • Prosim vas, peljite Sinji vrh naprej ...

14 • • • Romanje v Bosno in Hercegovino

MARIBOR

15 • • • Terapevtske aktivnosti s pomočjo konja

16 • • • Poletne aktivnosti v Domu Danijela Halasa

16 • • • Pot usmiljenja

16 • • • Romanje v Aleksinac

NOVO MESTO

17 • • • Na dolenskih Brezjah pri zaplaški Mariji

LETOVANJA

18 • • • Sleherni dan smo v dobrih rokah

18 • • • Kraj srečanj ljudi z različnimi preizkušnjami

19 • • • Spletla so se nova prijateljstva

20 • • • Letovanje mariborskih družin

20 • • • Letovanje družin Škofijske karitas Murska Sobota

21 • • • Kako naj opišem naše počitnice v Portorožu?

22 • • • Počitnice Biserov 2016

23 • • • Letovanje starejših Prekmurcev in Prlekov

23 • • • Doživetja, shranjena v srcih

TEDEN KARITAS

21.–27. 11. 2016

23. 11.

Romanje sodelavcev Karitas na Ponikvo;

ob 11h molitvena ura,
ob 12h sveta maša,
ob 14h kosilo v Celju

23. 11.

Dobrodelni koncert Klic dobrote;

ob 16h javna generalka in
ob 20h koncert s prenosom na TV SLO
ter Radiu Slovenija in Radiu Ognjišče

NAPOVEDNIK

SEMINAR KARITAS 2016

Naslov: **V objemu dobrote**

7. in 8. 10. 2016, Veržej, Marianum

14. in 15. 10. 2016, Celje, Dom sv. Jožef

21. in 22. 10. 2016, Mirenski Grad, Gnidovčev dom

ŠKOFIJSKA KARITAS CELJE

3.10. Medžupnijsko srečanje Karitas v Šentjurju ob 19h

12.10. Frizerske storitve in prikaz (brezplačno striženje)
v Vrbju ob 13h

12.10. Rekreativna v Vrbju ob 10h

14.10. Tečaj šivanja v Vrbju ob 11h

17.10. Kuharska delavnica, Peka kruha v Vrbju ob 17h

22.10. Srečanje izrednih delivcev obhajila,
Sevnica od 9h do 15h

26.10. Frizerske storitve in prikaz (brezplačno striženje)
v Vrbju ob 13h

26.10. Starševski čvek, Srečanje za starše v Vrbju ob 9h

27.10. Kateheza, Prvi kristjani in dela usmiljenja ob 18.30

VSAK ČETRTEK: Program za prostovoljce GRADIMO
SKUPNOST v Vrbju od 8h do 13h, organiziran prevoz iz
Celja ob 7h.

ŠKOFIJSKA KARITAS KOPER

1.10. Srečanje KBBI v Vipavskem Križu

1.10. Začetek PNC po lokacijah

3.10. Srečanje Karitas vipavske dekanije

5.10. Srečanje DK Ilirska Bistrica

10.10. Srečanje DK Idrija Cerkno

11.10. Srečanje Tolminske OK

11.10. Umetniki za Karitas v Pretorski palači v Kopru

14.10. Dobrodelni koncert Goriška dlan, Nova Gorica

24.–28. 10. Počitniški program za otroke Ajdovščina

25.10. Srečanje Goriške OK

NADŠKOFIJSKA KARITAS MARIBOR

7. 10. Dan odprtih vrat VDC in bivalne skupnost Čebelice
v Slovenskih Konjicah ob 10h

11. 10. Prireditve v počastitev 10-letnice Materinskega
doma v Mozirju od 9.30 do 17h

14. 10. Sveta maša ob obletnici ustanovitve NŠKM
v kapeli na Strossmayerjevi 15 ob 8h

20. 10. Pričetek izobraževanja za svetovalno delo v dvorani
na Strossmayerjevi 15 ob 16h

12. 11. Duhovna obnova za prostovoljce in sodelavce
NŠKM na Ptujski gori ob 9.30

• FOTO NASLOVNA in ZADNJA STRAN Tatjana Splival •

tema meseca

SEMINAR KARITAS 2016
V OBJEMU DOBROTE

Helena Zevnik Rozman

7. in 8. 10. 2016	Marianum	Veržej
14. in 15. 10. 2016	Dom sv. Jožef	Celje
21. in 22. 10. 2016	Gnidovčev dom	Mirenski grad

Program

PETEK

ob 17h: registracija udeležencev in namestitvev za spanje
ob 18h: molitev in sveta maša

	mašniki
Veržej	Jože Hozjan, predsednik ŠK Murska Sobota
Celje	msgr. Andrej Glavan, predsednik SŠK in novomeški škof
Mirenski grad	msgr. dr. Franc Šuštar, ljubljski pomožni škof

ob 19h: večerja

ob 20h: predavanje z naslovom **V objemu dobrote –
Božje usmiljenje vrača upanje in dostojanstvo**

	predavatelji
Veržej	Robert Friškovec
Celje	p. dr. Robert Bahčič
Mirenski grad	br. Milan Kvas

SOBOTA

ob 7h: sveta maša

	mašniki
Veržej	msgr. Alojzij Cvikl, predsednik Slovenske karitas
Celje	Rok Metličar, predsednik Škofijske karitas Celje
Mirenski grad	Slavko Rebec, ravnatelj Škofijske karitas Koper

ob 8h: zajtrk

ob 9h: začetek dopoldanskega dela programa

- razdelitev po manjših skupinah
- pričevanje prejemnikov pomoči in ljudi z različnimi problemi, s katerimi so se srečali v življenju
- aktivno sodelovanje v manjših skupinah po metodi: glej/poslušaj – presodi – deluj

ob 12.30: predavanja

	Usmiljenje do ljudi v stiski	Usmiljenje do sebe in do sodelavcev
Veržej	Nataša Hanuna	Matej Pirnat
Celje	Jožica Ličen	Jože Kern
Mirenski grad	Alojzij Štefan	Imre Jerebic

ob 14h: zaključek seminarja s kosilom

Seminar je za vse sodelavce Karitas brezplačen, zaradi lažje organizacije pa je OBVEZNA PREDHODNA PRIJAVA najkasneje teden dni pred posameznim seminarjem.

Prijavite se na Slovenski karitas:

- po telefonu: 01 300 59 60 ali
- preko elektronske pošte: info@karitas.si ali
- po pošti: Slovenska karitas, Kristanova 1, 1000 Ljubljana

Podatki za prijavo:

ime in priimek, naslov in kontakt, ustanova Karitas, iz katere prihajate, ter podatki o tem, ali boste prespali ter katere obroke želite (večerja, zajtrk ali kosilo) •

Karitas v župniji

VZGOJA ZA SOLIDARNOST IN
ČUT ZA STISKE BLIŽNJEGA

Peter Kokotec

V slovenskem prostoru in družbi imamo široko paleto materialnega in duhovnega stanja pri ljudeh od najbolj revnih, srednjega sloja do najbogatejših na materialnem področju in nič drugače na duševnem in duhovnem področju. Ta raznolikost predstavlja velik izziv, kako se približati vsakemu človeku in hkrati vsakega vzgajati za vrednote solidarnosti, čuta za stiske ljudi in karitativnosti. Ko vzgajamo za te vrednote, je zelo pomembno, da se nikogar ne izpusti, pa naj bo to nekdo, ki mu na nekem področju življenja nič ne manjka, ali drugi, ki je v takšnem ali drugačnem pomanjkanju. S tem, ko vsakega povabimo v delo za vrednote, mu damo dostojanstvo in mesto v družbi ter ga ne izločimo, saj je vsak ustvarjen po Božji podobi.

V življenju to pomeni, da lahko zaprosimo za pomoč tudi nekoga, ki je v stiski in je sam prosil pomoči, ali pa nekomu, ki mu nič ne manjka, ponudimo pomoč. S to vključitvijo smo ga vodili iz pasivnega prejemnika pomoči na področje, ko on lahko po svo-

jih močeh pomaga drugim. Tako v človeku vzgajamo čut za vrednote, ki jih lahko prejema in daje.

Kdo je tisti, ki vzgaja na lokalnem ali globalnem področju? Začeti je treba pri sebi. To sem najprej jaz sam, ki sem vedno s svojim življenjem vzgojitelj drugih. Če dajem slab zgled, jih vzgajam v slabem, če dajem dober zgled, jih vzgajam v dobrem. Začeti pri sebi pomeni najprej vzgajati sebe za solidarnost. Naj bom to jaz kot duhovnik, prostovoljec Karitas, iskalec pomoči, vernik v cerkvi ali naključni mimoidoči ... Če imam jaz kot oseba čut za solidarnost, rad pomagam, začutim stisko bližnjega, priskočim na pomoč, s tem postanem vzgojitelj tistih, ki so okoli mene. Drugi me opazujejo, se od mene bolj ali manj dobro učijo, me preizkušajo in posnemajo. Bolj kot sem izpostavljen, bolj sem vzgojitelj in učitelj, pa ne z besedami, ampak z dejanji. Sem zgled. Ne gre samo za velika dejanja in akcije, ki se lahko organizirajo na posameznem področju, da pridemo do čim večjega kroga ljudi. Največkrat gre za majhne „akcije“, kjer se s svojim delom dotaknemo enega ali nekaj ljudi. Tako pustimo sporočilo karitativnosti in ga po teh ljudeh posredujemo tudi naprej.

Sam sebe torej vzgajam z dobrimi deli, s pozornostjo do drugih, s poslušanjem in posnemanjem besed, dejanj in nauka Jezusa Kristusa, ki nam je izkazal ljubezen do konca, ko se je daroval za nas, in nam je prvi vzgojitelj. Vzgam se, ko prepoznavam stiske ljudi in sem sočuten. Ob tem pa nisem sam, ampak je z mano občestvo ali skupnost, ki ji pripadam in v kateri živim. Kadar je to skupnost, ki me podpira, ki mi daje moč, takrat še bolj napredujem. Zato ima skupnost tukaj velik pomeni. Naj bo to župnija, zakonska skupina, molitvena skupina, karitativna skupina ali pa preprosto moja družina, krog prijateljev, podobno mislečih ljudi dobre volje. V takšni skupnosti nastopam kot vzgojitelj, kot prejemnik in kot tisti, ki daje.

Delo za vrednote se nadaljuje s prebujanjem velikokrat zamrlega čuta do sočloveka. Ko namreč ljudje vidijo naše prizadevanje, se v njih zbudijo različni občutki: od veselja in želje po pomoči do slabe vesti in celo nasprotovanja. Ne glede na to, kako kdo gleda na naše delo, je dolžnost, da pristopimo do vsakega človeka, naj bo to ob „lepem vremenu naklonjenosti“ ali v „viharjih“ nasprotovanja. Vedno namreč pri svojem delu za dobro sprožamo reakcije in s tem vzgajamo za vrednote. Ne smemo se prestrašiti, saj je na prvem mestu človek, ki je pomembnejši od vsega drugega, tudi od našega strahu, našega umika, našega iskanja. S tem končnim dejanjem, ki rešuje človeka in njegovo materialno, duševno in duhovno stanje, smo na najlepši in najbolj konkreten način vstopili v proces vzgoje sebe, naše skupnosti in sočloveka. Cilj vzgoje za vrednote je torej končni rezultat, ki se ne

more meriti z merskimi enotami ali učinkom našega dela, ampak s srčnostjo, ki vodi od človeka k Bogu. •

gradimo družino

PREMEHKI STARŠI

Bogdan Žorž

Mehko srce je vrednota. Imeti mehko srce pomeni imeti čut za sočloveka, biti sposoben prepoznati stisko sočloveka, njegovo trpljenje, podoživljati z njim stisko in mu biti pripravljen pomagati. Mehko srce je torej sinonim za dobroto, solidarnost, socialni čut, smiljenje, usmiljenje ...

SSKJ sicer komaj razlikuje pojma smiliti se in usmiliti se, najdemo pa tudi povsem identične razlage obeh pojmov. Vendar se prva razlaga pri obeh pojmi razlikuje. Za smiliti se SSKJ pravi: »čutiti čustveno prizadetost, žalost ob nesreči, trpljenju koga«. Za usmiliti se pa pravi »iz sočutja narediti komu kaj dobrega«. Pri izrazu usmiliti se je poudarek na dejanju, na dobrem delu, na delu, ki je za prizadetega zares dobro, koristno. Pri smiljenju pa je poudarek na stanju, na čustveni prizadetosti ob trpljenju drugega.

Usmiljenje zato vključuje razumsko in izkustveno komponento: razum in izkušnja (znanje) sta potrebna za presojo tega, kaj je za danega človeka v stiski v nekem trenutku res dobro. In to ni vselej olajšanje trpljenja. Zdravnik je lahko zelo usmiljen do bolnika, pa vendar mu lahko prizadene še novo bolečino (ko mu daje injekcijo, čisti rano ...).

Smiljenje vključuje zelo malo razumske in izkustvene komponente. Če se v gornjem primeru bolnik zdravniku smili, ga bo to oviralo pri delu, ker mu s čiščenjem rane, z zbadanjem injekcijske igle in podobno povzroča nove bolečine.

Tudi pri vzgoji kaže to upoštevati. Dobri starši so do svojih otrok prizanesljivi, razumevajoči, so torej usmiljeni. To pomeni, da imajo sočutje do njih, da jim želijo dobro – vendar s stalno razumsko in izkustveno kontrolo svojega ravnanja, da stalno preverjajo, kaj je tisto, kar je za otroka res dobro.

Včasih pa srečamo starše, ki so pretirano mehki, kar pomeni, da pri odnosu do otrok prevladuje čustvena komponenta, prevladuje smiljenje nad usmiljenjem. Takim staršem se otroci vedno smilijo, kadar so v stiski, ne da bi presojali ozadje stiske. Otrok je, ker je postavljen pred kup posode, ki naj bi jo pomil, zelo nesrečen in se takim staršem zelo smili. In »dobro delo« tega usmiljenja: »Ubožček, kako boš sam opravil tolikšno delo, pa še risanke so! Pusti, bom že jaz!« Otrok, ki tarna, ker je iz šole prinesel težko domačo nalogo, se spet lahko takšnim staršem smili in

mu hitijo »pomagat«, kar v bistvu pomeni, da naredijo nalogo namesto njega!

Takšni starši so zelo dobri, otroci jih imajo običajno zelo radi, pa vendar ... •

PRIJATELJ, GOSPODAR ALI OČE

Peter Tomažič

Ob svojih šestih otrocih doživljam poplavo slik njihovih doživljajev, želja, potreb, veselja, stisk in aktualnih problemov. Med otrokom in mano je vedno nek odnos, dvosmerno prenašanje čustev, od jeze do veselja, misli, idej, vrednot, izkušenj in vzorcev zunanje-ga sveta, s katerim se vsak stika. Iz izkušnje 20-letne-ga življenja z odrasčajočimi otroki lahko povem samo to, da nobena intenzivnost odnosa ne more zamenjati časa, ki ga z njimi delim, pa tudi če me samo opazujejo pri mojem delu. Ali sem z njimi ali ne, je odvisno predvsem od časa, ki ga z njimi preživim ob delu ali zabavi. In od tega je odvisna tudi globina povezanosti.

Z njimi se srečujem čisto tehnično, skoraj uradniško, ko pišem opravičila, podpisujem take in drugačne liste, ki jih prinesejo iz šole, vlečem denar iz svoje denarnice ali ga jim nakazujem na njihov TRR, kupujem z njimi mobilni telefon, nove hlače ter uredim to in ono. Tisoč in ena stvar in poln fascikel potrdil in dokumentov ter boleča glava pred računalnikom. Nekdo vedno išče svojo zdravstveno kartico in osebno. »Ti pa res vse zgubiš, že tretjič ti delam kartico ... Zdaj boš šel pa sam ..., da se kaj naučiš.« In res gre sam, a naslednjič se zgodba ponovi. Druga, celo mlajša po letih, vse uredi sama, prinese izpolnjen dokument in potreben je samo še podpis. Sama uredi vse prijave in »potreben« je samo še denar. Nikoli ničesar ne zamudi ali uniči. Ob takih otrocih, ki so zelo prijazni, človek nehoti postane poosebljena finančna dobrota. Tudi tukaj obstaja neka meja, saj ko gre vse tako namazano, ni pa tako lepe komunikacije na drugih področjih, recimo pri delu, v nekem trenutku nehoti dobiš občutek, da si premehkega srca in v tem odnosu samo še finančeri. Verjetno se ni treba čuditi, da je ta odstavek najdaljši.

Z njimi se srečujem v njihovih stiskah. Ko kdo zaide in se sam približa, da bi rešil zanj brezizhodno situacijo. Z ženo pri kom samo na obrazu in v pomanjkanju besed opaziva, da se nekaj dogaja. Če sva res pozorna in po večkratnem vprašanju mogoče izveva, kaj je narobe. Za mnoge stvari izveva od bratov in sester. Za nekatere njihove stiske pa ne bova izvedela nikoli. Zagotovo sem v teh primerih mehkega srca, saj se velik del njihovega trpljenja vedno naseli tudi v meni. Poskušam najti vse razumske razloge za rešitev ali vsaj za voljo in upanje v izboljšanje. Rešitve

razlagam en dan, pa drugi in tretji ... Srce pa zagotovo ne ostane neprizadeto.

Z njimi se srečujem ob delu. Ko jim je kaj naloženo, se večina izmika in zvija z vsemi silnimi razlogi. Potem pa »Zakaj pa drugi samo to, jaz pa vedno nekaj ...«, »Ne morem, grem k puncici ...«, »Se moram učiti ...«, »Bomo že jutri ...«, »A bi lahko kaj drugega ...« in tako naprej do nezvesti. V teh stvareh sem bolj trdega srca, ker sem prepričan, da vsak znore vsaj 15 minut gospodinjskih opravil na dan. Z nekaterimi se zaletavam skoraj brez uspeha, drugi pa vse bolj postajajo podobni očiju in mamici. In ob tem sta oči in mami presrečna.

Z njimi se srečujem ob njihovi šoli. Nekateri pridno delajo naloge doma, drugi prepisujejo v šoli, eni se učijo za več, drugi za dve, eni počivajo s svojimi telefoni v varnem zatočišču svoje sobe, drugi v njej berejo debele knjige, tretji izginejo v okolico hiše ali še kam dlje. Pa bodi pameten, če moreš, in razumi te mlade duše. Pa razumi še očeta, ki ponovi polovico fizike, da se z otrokom 14 dni pred zaključkom šole uči za zadnjo kontrolko, ki lahko ima za posledico popravni izpit. Pa razumi očeta, ki komajda ve, kaj počne hčerka, je nikoli izrecno ne pohvali, na koncu šolskega leta pa mu pomaha s spričevalom, kjer so samo petice.

Seveda nisem omenil še naših obrokov, izletov, morja in nedeljske maše ... Potreboval bi še ravno toliko odstavkov, kot je naštetih besed. Na kratko pa lahko povem: zelo pestro.

Kaj sem torej z njimi: prijatelj, gospodar ali oče, vreden spoštovanja in upoštevanja, a vedno z odprtim srcem? Lahko ocenite sami. Jaz pa si želim biti predvsem oče. •

starejši med nami

SREČNO STARANJE

Iz raziskave o staranju v Sloveniji (2)

dr. Jože Ramovš,

*Inštitut Antona Trstenjaka za gerontologijo
in medgeneracijsko sožitje*

Vsak od nas se stara od spočetja do smrti z enako hitrostjo – šestdeset minut na uro. Vendar pa svoje staranje bolj čutimo tam po šestdesetem letu, ko nam pešajo gibčnost, moč, spomin. Zato je pomembno vprašanje, kako naj čim bolje varujemo svoje zdravje za stara leta. Za nekatere zmožnosti pa ni nujno, da s staranjem pešajo. Duhovna poglobljenost in medčloveški odnosi se

lahko krepijo in rastejo. Po Evropi z leti narašča tudi srečnost ljudi.

Iz velike slovenske raziskave o **potrebah, zmognostih in stališčih prebivalcev Slovenije, ki so stari 50 let in več**, smo prejšnji mesec izluščili pomemben podatek, da je redna hoja najbolj pomembno domače zdravilo za varovanje in krepitev telesnega in duševnega zdravja v starosti, krepiti pa pomaga tudi lepo sožitje in duhovni mir v starosti. Danes bomo pogledali raziskovalne podatke o srečnem staranju.

6

Kaj dela stare ljudi srečne?

Če kdo zadene velik dobitok na loteriji, rečemo, da je imel srečo. Ta »sreča« ni odvisna od njega, ampak je naključje, za katerega ljudski rek pravi, da je *sreča opoteča*. Ko pa nekdo pravi, da je srečen, vemo, da je zadovoljen s svojim življenjem. Da sebe, druge ljudi in svet doživlja sproščeno in radostno. Da vsakdanost sprejema takšno, kakršna je, v njej pa najde dovolj dobrega in lepega za veselje nad življenjem. Da ga življenje navdušuje – že beseda kaže, da ga doživlja z dušo; tujka za navdušenje je stara grška beseda *entuzijazem*, ki pomeni doživljati sebe, druge in svet po božje, v Bogu. Srečen je torej človek, ki usmerja svoje življenje modro. Koliko sem srečen, je odvisno predvsem od mene, in ne od naključja ali drugih.

Nad 50 let stari prebivalci Slovenije so v tej raziskavi na vprašanje, *koliko se na splošno počutijo srečne*, odgovorili takole: največ (43 %) da niso niti srečni niti nesrečni, dobra tretjina (36 %) je precej srečnih, vsak osmi (13 %) je zelo srečen, 3 % je precej nesrečnih in vsak stoti doživlja, da je zelo nesrečen.

Raziskava je odkrila tri stvari, ki ljudi po 50. letu starosti najpogosteje delajo srečne.

Ena od njih so **lepi osebni stiki**. Za tistega, ki goji več lepih osebnih stikov, je bolj verjetno, da bo srečen v poznejših letih življenja, zlasti če zna navezovati in vzdrževati lepe stiske z mladimi ljudmi.

Tisti, ki pravijo, da se starajo srečno, doživljajo, da več **svojih življenjskih izkušenj in spoznanj prenašajo na mlajše**. Čim starejši je človek, tem bolj je njegova srečnost odvisna od tega, koliko svojih izkušenj in spoznanj preda drugim. Ljudje zelo skrbijo, da bodo svoje imetje ali denar zapustili svojcem. Največje človekovo premoženje pa so njegove življenjske izkušnje in spoznanja. Teh bližnji ne bodo dobili po zapuščinski razpravi, ampak jih človek sam spontano predaja domačim ali tujim ljudem, ko je z njimi v lepem osebnem odnosu. Če že za predajanje materialne dediščine velja nemški pregovor *dati je treba s toplo roko*, velja to tem bolj za duhovno in socialno dediščino lastnih izkušenj in znanj. Če jih ne preda, gredo s človekom v grob. Kdor čaka, da ga bodo mlajši na kolenih prosili

za njegove izkušnje, ali pa svoje mnenje na vsakem koraku vsiljuje drugim, ta ljudi bolešno odganja od sebe, pri tem pa se počuti nesrečnega.

Najbolj tesno pa je s srečno starostjo povezano **doživljanje smisla**. Tisti, ki doživljajo, da je bila njihova preteklost smiselna – tako lepa kakor težka, da je smiselno njihovo sedanje življenje – pa naj so pri močeh ali opešani, ter z upanjem gledajo v smiselno prihodnost, se skoraj gotovo počutijo srečne v starosti.

V knjigi *Staranje v Sloveniji* je vsa ta vprašanja o srečnosti temeljito obdelala Martina Starc v obsežnem poglavju.

Ustavimo se še pri tistih, ki so dejali, da niso niti srečni niti nesrečni. Teh je skoraj polovica. V nekaterih stvareh je zelo dobro biti v zlati sredini, tvegano pa je to takrat, ko je treba **zavzeti osebno stališče** do pomembne vrednote. Ljudska modrost ve, da s tistim, ki cinca in mečka, ni nič. Psihoterapija ugotavlja, da tisti, ki ostajajo neodločeni pri stvareh, ko bi morali zavzeti stališče, zahajajo v življenju v slepo ulico bolj kakor tisti, ki se odločijo napačno. Po napačni odločitvi človeku slabe posledice hitro pokažejo zmotno, da se lahko preusmeri, s svojo neodločnostjo pa se čedalje bolj udara v močvirje življenjske praznote. Za mnoge nam podobne evropske države raziskave kažejo, da so ljudje v tretjem življenjskem obdobju bolj srečni kakor v srednjih letih. Pri nas je obratno. Menim, da je vzrok temu tudi neodločnost, da bi se zavzeli za učenje lepšega sožitja, da bi poiskali smisel svoje preteklosti, lepo in dobro v sedanjosti ter gojili smiselno upanje v prihodnost.

V začetku smo rekli, da s starostjo peša zdravje, medtem ko se sožitje z ljudmi lahko boljša in duhovna zrelost raste. Zdaj temu dodajmo raziskovalno spoznanje, ki smo ga pravkar opisali. Sožitje in duhovna zrelost v starosti rasteta, če se naučimo gojiti lepo sožitje z ljudmi vseh starosti, če jim pri tem znamo predajati svoje izkušnje in če usmerjamo svoje staranje tako, da najdemo smisel v svoji preteklosti, sedanjosti in prihodnosti. To troje nas dela tudi srečne v starosti. Doživljati, da sem srečen, pa je dragocena popotnica v starosti.

Ali naj se torej pehamo za tem, da bi bili srečni? Potem smo zgrešili pot! Frankl, ki je raziskoval človeške duhovne zmožnosti in smiselno življenje, pravi, da je doživljanje sreče stranki učinek tega, da smiselno doživljamo samega sebe, druge ljudi in svet, da se odločamo za svoje smiselne življenjske naloge in jih opravljamo. Sreča je torej naša prijetna senca, ko hodimo po sončni poti v življenju: ko se zavestno odločimo za učenje lepšega komuniciranja, za iskanje smisla v vseh svojih dobrih in slabih izkušnjah in ko svoja zrela spoznanja uspešno predajamo drugim. •

to moramo vedeti

TRGOVINA Z LJUDMI: RESNA GROŽNJA OTROKOM IN MLADOSTNIKOM

Leja Drobnak Škodlar

Zgodovina človeštva je zaznamovana z mnogimi pojavi in procesi, ki bi jih bilo težko uvrstiti v okvir človečnosti, torej odnose, za katere je značilna toleranca, sožitje, humanizem, spoštovanje. Nekateri procesi, ki so se začeli v zgodovini, še vedno spremljajo sodobno življenje, hkrati pa kažejo črno plat človeštva. V to skupino dogodkov zagotovo sodi tudi sodobno suženjstvo – **trgovina z ljudmi**. Trgovina z ljudmi je kompleksen pojem, ki ga na eni strani ogrožajo kriminalne organizacije, na drugi strani pa revščina posameznika v katerikoli državi sveta. Hkrati pa je zločin in kršitev temeljnih človekovih pravic posameznika, pri katerim gre za izkoriščanje ranljivih oseb za namene spolnega izkoriščanja in izkoriščanja delovne sile s strani kriminalcev, katerih glavni cilj je premoženjska korist. Trgovina z ljudmi se pojavlja v različnih oblikah, kot so na primer: prisilna prostitucija, prisilno delo v povezavi z delom na črno in zaposlovanjem na črno, prisilno prosjačenje, prisila z namenom storitve kaznivega dejanja, trgovina z človeškimi organi, tkivi in krvjo itd.

Zato je pomembno, da se vprašamo, pa naj bo to osnovnošolec, srednješolec ali odrasla oseba: **zakaj Slovenija, kdo so ljudje, ki mi lahko škodujejo, kaj predstavlja resno grožnjo otrokom in mladostnikom v današnji družbi, kaj lahko storim, da ne postanem žrtev trgovine z ljudmi in uporabnik storitev?**

Trgovina z ljudmi je dandanes pereč problem vsega planeta in tudi Slovenija v tem procesu ni izjema. Slovenija nastopa v vseh treh oblikah, in sicer kot država izvora, ciljna država in tranzitna država. Osebe se lahko ujamejo v past trgovcev z ljudmi, ki jih nato odpeljejo iz Slovenije v tujo deželo, kjer jih izkoriščajo. V tem primeru nastopa Slovenija kot **država izvora**. V večini pa žrtve trgovine z ljudmi v Slovenijo prihajajo le za kratek čas. To pomeni, da je zanje **država tranzita**. Slovenija kot **končna destinacija** nastopi, ko se trgovci z ljudmi in njihove potencialne žrtve v naši državi namestijo za daljše obdobje in jih pri nas izkoriščajo. Trgovino z ljudmi vodijo organizirane kriminalne skupine in posamezniki, ki jih imenujemo rekruterji in posredniki, to so tisti, ki zagotavljajo ponarejene in spremenjene identitete za potovalne dokumente; so lastniki prostorov, kjer žrtve izkoriščajo (nočni klubi, tovarne, hoteli, gradbišča, kmetije); vod-

je delavcev so ljudje, ki zelo dobro obvladajo svoj posel in ki se na prvi pogled zdijo vredni zaupanja. To so lahko predvsem: sorodniki, starši, prijatelji, fantje (loverboy), pogosto so tudi ženske.

In kdo lahko postane žrtev? Prav vsak, najbolj ranljivi pa so mladostniki, še posebej tisti, ki čas mladosti izkoristijo za vsako priložnost – izziv, ki jim ga življenje ponuja. Mladostniki večino svojega časa preživijo pred računalniki, natančneje na internetnem omrežju, ki predstavlja svet v malem. Tako s lahko svojim osebnim profilom globalno komunicirajo in navezujejo stike po svetovnem omrežju. Ta sodobna tehnologija mami mlade, da spoznavajo in komunicirajo z ljudmi po vsem svetu, preko spleta iščejo nepozabna potovanja z neznanci, študij v tujini, atraktivne zaposlitve v tujini, ki jim ponujajo večji dobiček, kot bi ga prejeli doma, ali se dogovorijo za svobodno delo celo v svoji državi, niso pa informirani o vrsti in delovnih pogojih. Kasneje pa se pokaže, da to delo ni tisto, za katerega so se odločili, temveč je delo, kjer posameznik izgubi svoje pravice, postane suženj trgovca, opravlja nevarno in težko delo – **in prav sedaj jasno govorimo o pasteh trgovine z ljudmi in resnih grožnjah, ki pretijo otrokom in mladostnikom**. Internet je najboljša krinka za storilce, saj tako ostanejo prikriti in težko sledljivi, zato je zanje najbolj eleganten način novačenja mladih.

Slovenska Karitas zato v projekt Oskrba žrtev trgovine z ljudmi vključuje tudi preventivo. Preventivni program zajema brezplačne delavnice, ki so namenjene vsem osnovnim in srednjim šolam po Sloveniji. Delavnica je oblikovana tako, da mladi spoznajo osnovni termin trgovine z ljudmi, pojavne oblike, razloge za pojav trgovine z ljudmi. Poseben poudarek je na samozaščitnih ukrepih, ki pripomorejo k večji varnosti mladih pri internetnih stikih, študijskih izmenjavah, iskanju študentskega dela ipd. Cilje delavnice je, da bi bili učenci in dijaki bolj pozorni na spremembe v svojem okolju, da bi jim bilo mar za kršenje človekovih pravic ter da bi se izognili rizičnemu vedenju v povezavi s trgovino z ljudmi. Problematika trgovine z ljudmi je postala svetovni problem, ki ga ni mogoče prezreti, zato je toliko bolj pomembnejše sodelovanje z organizacijami na državnem in mednarodnem nivoju ter s civilno družbo. Prav straši, profesorji in učitelji so namreč tisti prvi v stiku z mladostniki, ki jih vzgajajo in vodijo na začetku njihove življenjske poti. Prav oni so tisti, ki prvi opazijo spremembe na svojem otroku ali učencu. Trgovina z ljudmi ne počiva in njene pasti so na prav vsakem koraku naše življenjske poti ter nemilostno ogrožajo naše otroke in mladostnike. Zato je pomembno, da smo pozorni, in če pri sebi, bližnjem ali drugje opazimo/slišimo, da

se "nekaj dogaja", je nujno treba obvestiti policijo ali nevladno organizacijo.

Če bi želeli gradivo ali izvedbo preventivne delavnice, se obrnite na: Slovenska karitas, Kristanova 1, 1000 Ljubljana, e-naslov projekti@karitas.si ali telefon 01 300 59 62 oz. 031 470 151 (dežurna številka). •

na obisku

8

PONUJENA DLAN IN ODPERTO SRCE

Petra Smodiš

Na obisku pri Župnijski karitas Bakovci

»Prijazne besede so lahko kratke in preproste, njihov odmev pa je lahko neskončen.« (sv. Mati Terezija)

Karitativno delo v župniji Bakovci poteka že 15. leto. Ves čas si člani Župnijske karitas Bakovci z enako mero prizadevamo slediti našemu osnovnemu poslanstvu, to je pomagati človeku v stiski. Navdih in moč za svoje delo črpamo iz evangelija, saj nas v njem Jezus vedno znova vabi k ljubezni do bližnjega, združuje in spodbuja pa nas želja pomagati sočloveku v stiski.

Člani ŽK se srečujemo vsak mesec in se pogovorimo o aktualnih dogodkih, ki nas čakajo. Ker smo delovanje osredotočili na obiskovanje ostarelih in bolnih župljanov doma in v domovih za ostarele ter v nudenje materialne pomoči družinam in posameznikom iz naše župnije, vsako leto v adventnem in postnem času obiščemo bolnike in jih obdarimo z majhno pozornostjo ter skozi vse leto družinam v materialni stiski delimo pomoč v obliki hrane EU. Vsako leto v mesecu novembru skupaj s prostovoljci izvedemo delavnico izdelave adventnih venčkov, ki jih na nedeljo Karitas ponudimo v prodajo, zbrana denarna sredstva pa namenimo pomoči potrebnim. V božičnem času pripravimo srečanje za otroke, krščene v tekočem letu, in njihove starše ter po sveti maši, pri kateri je blagoslov otrok, udeležence še pogostimo v župnišču. Pogostitev za vse župljane pa pripravimo zadnji dan koledarskega leta, in sicer po zahvalni maši, da v prijetnem klepetu v starem letu skupaj preživimo še nekaj trenutkov in se razidemo z lepimi željami za prihajajoče leto.

Da naša pomoč ljudem v stiski ne ostaja samo pri besedah, ampak se odraža v konkretnih dejanjih, dokazujeta dve veliki ter v našem okolju tudi zelo odmevni akciji. S prvo, ki je pred dobrima dvema le-

Hiša je bila zelo poškodovana. Tudi zunanje stene je bilo treba na novo zazidati.

toma potekala pod geslom »Za streho nad glavo«, smo sovaščanu Janezu Rajnarju z nabavo bivalnega kontejnerja dokončno pomagali rešiti bivanjski problem. Z drugo, ki smo jo izvedli v letošnjem letu pod geslom »Sosed sosedu v pomoč«, pa smo Korpičevima pomagali pri obnovi hiše, ki je bila zaradi eksplozije plinske jeklenke močno poškodovana in v njej ni bilo več možno varno živeti. S prostovoljnimi prispevki, ki smo jih člani ŽK in RK zbirali od vrat do vrat, z donacijami domačih obrtnikov in kmetovalcev pa tudi donacijami Škofijske karitas Murska Sobota, Rdečega križa ter MO Murska Sobota ter neštetim prostovoljnim delom sovaščanov smo Korpičevima poškodovano hišo obnovili do te mere, da je zopet

Župnik je blagoslovil obnovljeno hišo od znotraj in od zunaj.

Pri blagoslovu obnovljene hiše se je kljub dežju zbralo veliko župljanov in drugih, ki so pomagali pri obnovi.

Za streho nad glavo smo si pomagali z bivalnim kontejnerjem, ki smo ga lepo obnovili in opremili.

Blagoslov in predaja bivalnega kontejnerja za g. Janija.

Poškodovana Korpičeva hiša.

možno živeti v njej. S preprostimi besedami se je vsem Bakovčanom in vsem, ki so kakor koli sodelovali pri akciji, na družabnem srečanju, ki ga vsako leto pripravimo v Bakovcih in za katero je prav zaradi omejenjene akcije bil izbran slogan »Sosed, hvala ti!«, Anton Korpič tudi zahvalil. Največja zahvala in priznanje za naše delo pa je vrniti upanje v svetlejšo in lepšo prihodnost ter s pomočjo privabiti nasmeh na ustnice ljudi, ki potrebujejo našo podporo.

Želimo si, da bi še naprej ostali zvesti in bi vztrajali v svojem poslanstvu ter seveda tudi druge v župniji navdušili za karitativno dejavnost. •

ČE DAŠ OTROKU ENO SAMO DARILO, MU DAJ NAVDUŠENJE

Polona Miklič

V poletnih mesecih na Škofijski karitas Ljubljana poteka akcija za pomoč pri nakupu šolskih potrebščin. Letos smo prejeli več kot 1.000 prošenj družin in odobrili pomoč v obliki bonov 1.649-im osnovnošolcem in 467-im srednješolcem. Z boni so lahko v knjigarnah kupili delovne zvezke in druge nujne potrebščine. Razdelili smo tudi veliko zvezkov, zbranih v akciji Pokloni zvezek. Kar izdatna pomoč, bi rekli. Pa vendar to še zdaleč ni vse, kar potrebujejo šolarji. Tu so še vozovnice za srednješolce, za nekatere dijaški domovi, pa šolska prehrana, izleti, športni dnevi, kulturne prireditve, razni tabori in mnoge druge aktivnosti, ki že v osnovnih šolah predstavljajo dodatne izdatke, čeprav so obvezen del šolskega programa. Osnovnošolsko izobraževanje že dolgo ni več brezplačno. Mnoge družine, ki se borijo za osnovno preživetje, s strahom pričakujejo začetek novega šolskega leta. Njihove zgodbe se nas dotaknejo. Ali šolsko okolje lahko vsem otrokom že v startu zagotovi enake možnosti?

Otroci iz socialno ogroženih družin so pogosto pri-krajšani, tudi ko gre za plačljive izvenšolske dejavnosti. Pred kratkim smo prejeli prošnjo mamice samohranilke, ki z invalidsko pokojnino ne zmora stroškov šole, kaj šele nogometa, ki ga njen sin obožuje in z vneto trenira večkrat tedensko. Čeprav se mama zaveda, da sta šport in druženje z vrstniki pomembna, saj dobro vplivata na sina in na njegov šolski uspeh – dober učni uspeh je namreč pogoj, da sploh lahko trenira –, si tega enostavno ne more več privoščiti.

Socialna stiska najbolj prizadene prav otroke. Materialno pomanjkanje pogosto spremljajo bolezni, izgube v družini, težave z alkoholom. Težko je tudi otrokom priseljencev, ki prihajajo iz drugih kulturnih okolij in se morajo soočati še z jezikovnimi preprekami, zato so že v izhodišču v slabšem položaju od svojih vrstnikov. Otroci, ki prihajajo iz manj spodbudnih družinskih okolij, se hitro lahko počutijo manjvredne, so negotovi, ne zaupajo vase in v svoje sposobnosti.

Ko smo se na Škofijski karitas Ljubljana pred nekaj leti odločili, da začnemo s programom botrstva, nas je med drugim vodila želja, da bi tudi otrokom iz socialno ogroženih družin omogočili kakovostnejše preživljanje prostega časa in jim s tem ponudili bolj enakovredne možnosti glede na vrstnike ter zmanjšali občutek izključenosti in zaznamovanosti. Pomagali smo nadarjenemu smučarju, plačali trening juda, karateja, priprave na atletsko tekmovanje, krili stroške plesne in glasbene šole in podobno. Seveda ne gre

vse gladko, želimo si vključiti čim več otrok, vendar nam primanjkuje botrov, zato kar nekaj prošelj še čaka na realizacijo, naletimo pa tudi na vprašanja in pomisleke, češ, ali je to res nujno, kaj ni to »luksuz«
...

Vključevanje v različne dejavnosti pozitivno vpliva na samopodobo otrok, počutijo se sprejete, imajo možnost samouresničevanja, razvijajo svoje talente,

spoznavajo svoje interese. Pogosto je tudi, da je klub, kjer trenirajo, tisto varno okolje, ki ga potrebujejo, in trener oseba, ki jih najbolj spodbuja in jim stoji ob strani. Pri otrocih migrantov to pripomore k vključevanju in izpopolnjevanju znanja jezika. Tudi na ta način otroci iščejo svojo pot, razvijajo svoja močna področja in ustvarjajo svoj prostor pod soncem. Kot pravi misel, če daš otroku eno samo darilo, mu daj navdušenje. •

OBLIKOVATI KULTURO SREČANJA

papež Frančišek

Ne le gledati: videti.

Ne le poslušati: slišati.

Ne le prekrizati si poti: ustaviti se.

Pogosto se zgodi, da se poti oseb prekrizajo, pa vendar se ljudje ne srečajo. Vsakdo misli le nase, gleda, a ne vidi, posluša, a ne sliši. »Srečanje je nekaj drugega, je tisto, kar nam danes oznanja evangelij: srečanje med moškim in žensko, med sinom edincem, ki je živ, in sinom edincem, ki je mrtev; med množico, ki je srečna, saj je srečala Jezusa ter je hodila za njim, in skupino ljudi, ki je med jokom spremljala tisto žensko, ki je odhajala skozi mestna vrata; srečanje med tistimi vhodnimi in izhodnimi vrati.« To srečanje nas vabi k premisleku o načinu, kako se mi medsebojno srečujemo.

Vsako srečanje je rodovitno

V evangeliju beremo, da se je Gospodu vdova »zasmilila«. To njegovo sočutje ni enako tistemu, kar storimo, kadar na primer hodimo po ulici in zagledamo nekaj žalostnega ter rečemo: »Škoda!« Jezus gre preko tega, sočutje ga prevzame. Tako se ženski približa, jo resnično sreča in potem stori čudež. V tem lahko vidimo nežnost, pa tudi rodovitnost srečanja. Vsako srečanje je rodovitno. Vsako srečanje postavi osebe in stvari nazaj na njihovo mesto.

Iti preko brezbržnosti, kakršne smo navajeni

...

»Navajeni smo kulture brezbržnosti in prizadevati si moramo ter prositi za milost, da bi oblikovali kulturo srečanja, tega rodovitnega srečanja, srečanja, ki vsaki osebi povrne njeno dostojanstvo Božjega otroka, dostojanstvo živečega.« Navajeni smo brezbržnosti. Ko gledamo katastrofe na tem svetu ali majhne stvari, rečemo: »Škoda, ubogi ljudje, kako trpijo ...« In gremo naprej. To ni srečanje. Če ne vidim – samo gledati ne zadostuje, treba je videti –, če se ne ustavim, če ne pogledam, če se ne dotaknem, če ne spregovorim, se ne morem srečati in ne morem pripomoči k oblikovanju kulture srečanja.

... in oblikovati kulturo srečanja

Spomnimo se, kako je ljudi obšel strah in so slavili Boga zaradi srečanja med Njim in Njegovim ljudstvom. Ravno to pa je tudi današnje sporočilo: srečanje Jezusa z njegovim ljudstvom. Vsi potrebujemo Jezusovo Besedo, vsi potrebujemo srečanje z Njim. »Pri mizi, v družini, kolikokrat se je, se gleda televizijo ali se pišejo sporočila na mobilnem telefonu ... Vsi so brezbržni do srečanja. Tudi v samem jedru družbe, ki je družina, ni srečanja.« Naj nam to pomaga prizadevati si za kulturo srečanja, preprosto, kakor je to storil Jezus. Ne le gledati: videti. Ne le poslušati: slišati. Ne le prekrizati si poti: ustaviti se. Ne le reči 'škoda, ubogi ljudje', ampak pustiti se prevzeti sočutju. In potem: približati se, dotakniti se in v jeziku srca, katerega v tistem trenutku vsak pozna, reči: »Ne jokaj!« ter tako dati vsaj eno kapljico življenja. •

Vir: Radio Vatikan

SREČANJE MLADIH PROSTOVOLJCEV KARITAS V FRANCIJI

Luka Oven

Konec avgusta se je v Franciji odvijalo tradicionalno srečanje mladih, ki sodelujejo pri različnih projektih Karitas Francije ali v državah partnericah. Že tretje leto zapored na Poletni univerzi sodeluje vse več mladih, z željo, da se med seboj spoznajo, delijo izkušnje, gradijo skupne projekte in se učijo drug od drugega. Letos so organizatorji izbrali temo »Migranti – kaj, če bi bili mi?«. Na srečanju je sodelovalo okoli 400 udeležencev iz Francije in 150 iz tujine, med njimi tudi naš predstavnik.

V prijetnem mestecu Saint-Malo, ki leži na zahodni obali Francije, neposredno ob morju, udeleženci spijo v šotorih. Zanimivost srečanja, imenovanega Poletna univerza, je, da udeleženci niso samo mladi prostovoljci, temveč tudi migranti, ljudje v stiski, starejši ...

Program Univerze je zelo pester. Mladi se udeležujejo delavnic, skupin in pričevanj, imajo pa tudi veliko prostega časa za spoznavanje, izmenjavo izkušenj in športne aktivnosti.

Pred odhodom v Saint-Malo so udeleženci iz tujih držav nastanjeni v različnih območjih v Parizu (podobno kot župnijske Karitas). Namen tega tridnevnega bivanja v Parizu je predvsem, da se med seboj spoznajo v manjših skupinah.

Dnevi so zasnovani zelo sproščeno, a polno zasedeni od jutra do večera.

Prvi in drugi dan sta namenjena predstavitvi lokalne Karitas in njihovih projektov pa tudi kulture njihovega okoliša. Eden od projektov je pisarna za pomoč

beguncem, kjer prostovoljci dvakrat tedensko svetujejo prosilcem za azil, predvsem s pravnega vidika. Na voljo imajo tudi prevzem pošte na tem naslovu itd. V sosednji ulici pa deluje center, kjer prostovoljci organizirajo različna srečanja, skupine za pomoč ipd. Del centra je namenjen izključno materialni pomoči (obnavljanje igračk, ki jih nato podarijo otrokom, zbiranje hrane in oblačil itd.).

Srečanje v udeležencih pusti poseben pečat prav zaradi povezovanja mladih s celega sveta, odkrivanja aktualnih globalnih problemov pa tudi problemov posameznih regij, spoznavanja različnih kultur, jezikov, glasbe. Vsako leto znova odkrivajo, da jih prav razlike najbolj bogatijo. Želijo si še več srečanj, kjer vladajo prijateljstvo, ljubezen in mir. •

celje

SUPERVIZIJA

Barbara Godler

Sodelavci Škofijske karitas Celje smo v sodelovanju z mag. Simono Žnidarec Demšar, univ. dipl. soc. del., 12. septembra začeli z metodo dela, ki se imenuje supervizija.

12

Kaj sploh je supervizija in zakaj jo potrebujemo?

Izraz supervizija opisuje metodo dela, katere cilj je razbremenitev strokovnjakov, tako da lahko konstruktivno preživijo stresne situacije. Strokovnjaku pomaga razvijati profesionalnost in osebnostne potenciale. Dobro je, da pri superviziji dosežemo cilj, ki je: priti do svojih lastnih rešitev v zvezi s problemi, ki se porajajo pri delu, in omogočiti učinkovito soočanje s stresnimi situacijami.

Glede na število udeležencev bomo imeli skupinsko supervizijo, pri kateri bodo srečanja sestavljena iz šestih elementov: osvetlitev trenutne situacije in počutja supervizantov, dogovor o vsebini srečanja, razprava o poročilih in refleksijah s prejšnjega srečanja s strukturirano analizo supervizorja, predstavitev in obravnava konkretnega supervizijskega vprašanja, refleksija in dogovor o naslednjem srečanju. Temelj učinkovitega supervizijskega odnosa sta medsebojno zaupanje in spoštovanje posameznikovega značaja ter izkušnje.

Pričakovanja udeležencev

*»Pričakujem dobro pripravljeno supervizijo, da bi vsi dobro sodelovali in da bi zaradi tega procesa dosegli cilj bolj **kvalitetnih odnosov**. Moj cilj je, da bi znala osvojiti veščino, kako se naučiti, da sočloveka tudi v stresnih in konfliktnih situacijah spoštljivo in dostojanstveno ogovoriš. To veščino bi bilo dobro, da se naučimo vsi, saj bodo naši odnosi tako bolj kvalitetni, in kar je zelo pomembno, spoštovali bomo drug drugega, tudi ko bomo delali napake.«* •

koper

UMETNIKI ZA KARITAS 2016

Jožica Ličen

Na Sinjem vrhu nad Ajdovščino je od 15. do 19. avgusta potekala 22. mednarodna likovna kolonija Umetniki za Karitas pod naslovom: »Pogum, vse ljudstvo v deželi, govori Gospod« (Ag 2,4). Izkupiček nastalih del bo namenjen ljudem v stiski.

V letošnji koloniji so za pet dni sodelovali umetniki: Zdravko Dolinšek, Andrej Kosič, Jurij Kravcov, Petar Lazarevič, Miloš Marc, Jasna Merku, Alina Asberga

Nabergoj, Patricija Simonič in Suzana Švent ter častni gost Zmagod Modic.

Izbranim udeležencem so se pridružili tudi strokovni sodelavci in udeleženci lanske kolonije, ob dnevu odprtih vrat pa še drugi ustvarjalci, ki so za namen kolonije želeli pokloniti likovno delo. Deset udeležencev in sedem strokovnih sodelavcev je ustvarilo 40 likovnih del, pridružilo se je sedemnajst udeležencev preteklih kolonij in ustvarilo 24 likovnih del. Dan odprtih vrat je tudi letos privabil kar 53 slikarjev, ki so poklonili 73 slik in skulptur. **Bilanca letošnjega srečanja je 87 avtorjev s 147 likovnimi deli.** Vrednost nastalih del se oceni v soglasju z avtorjem in strokovnim svetom kolonije in tokrat znaša skoraj 50.000 EUR, koliko bo dejanski izkupiček, pa bo pokazal čas.

Tudi letos lahko rečemo, da si je na Sinjem vrhu lepo in dobro podalo roko. Naklonjeno je bilo tudi vreme, saj so lahko umetniki ustvarjali v ateljeju in tudi na prostem, od koder je pogled segal tja do beneških lagun. Zanimiva družba se je zbrala, vse pa je družila različnost v starosti, različnost okolja, od koder so prihajali, različnost umetniškega izražanja. Vsem pa je bilo skupno preko barv in čopičev ter sporočilnih slik nagovoriti gledalca, da bo začutil lepoto Božjega stvarstva, ki ga izraža vsak umetnik na svoj način, predvsem pa prispevati svoj talent za ljudi v stiski.

Tako umetnikov kot obiskovalcev se je dotaknilo letošnje geslo in marsikdo je prikimal, da je v naši družbi premalo poguma. Marsikdo je Gospodove besede prvič slišal. Morda je na zunaj videti, da postaja vse skupaj rutina, toda ne, vsako leto so novi umetniki, vsako leto nastanejo nova dela in vsako leto kolonijo spremlja dobra misel, ki se ubesedi v geslu. Veliko je bilo komentarjev, filozofskih in čisto preprostih. V »Pogovoru o«, ki ga v imenu Radia Ognjišče vsako leto pripravlja Jože Bartolj, strokovni sodelavec kolonije, smo podelili misli, ki so bile pri vsakomer drugačne, zato o vsakem le nekaj stavkov:

Zdravko Dolinšek se je po upokojitvi preselil iz Trbovelj v Radence. Sam pravi, da je bilo med službo zlatarja in oblikovalca nakita slikarstvo hobi, danes pa je obratno.

Andrej Kosič prihaja iz sosednje Gorice, Slovenec po srcu in duši. 83-letni gospod je bil vsa leta med darovalci v Umetnikih za Karitas, letos pa je bil ves teden z nami. Pravi, da nam je prav v takih družinjah dano spoznati človeško bogastvo.

Jurij Kravcov je rojen v Rusiji, v času razpada SZ se je za eno leto preselil v Bolgarijo in nato v Slovenijo, kjer je tudi ostal in ima družino. Še največkrat je med kolonijo omenil svojo triletno hčerko ...

Petar Lazarevič živi v Ljubljani, odločitev, da pride na Sinji vrh, je bila težka, saj je pred kratkim imela žena nesrečo, zato se je celotna družina združila moči, da je lahko držal obljubo.

Miloš Marc je domačin iz Vipave, zaposlen v Mlinotestu. v koloniji Umetniki za Karitas je bil pred

20 leti in skupaj smo ugotovili, da je to zgodbo pametno ponoviti. Njegove slike so sporočilne, ko pa se je bilo treba predstaviti, ga je zmanjkalo.

Jasna Merku prihaja iz Trsta, je hči poznane glasbenika Pavla Merkuja. Slikarka, grafičarka, ilustratorica je bila v koloniji Umetniki za Karitas prvič. Ko smo jo vprašali, kaj ob tej koloniji čuti, je odgovorila: Srečna sem, da z ustvarjalnostjo osrečujem ljudi.

Zmago Modic, poznan slikar iz Ljubljane, je bil v koloniji kar dvakrat zapored, leta 1996 in 1997, zato se mu je zdelo samoumevno, da je povabljen kot častni gost, a bolezen je nepredvidljiva. Kljub temu da je bil namesto na Sinjem vrhu v Kliničnem centru, je poskrbel, da bo slika pravočasno pripravljena za katalog. Pri dobrih namenih ni izgovorov.

Alina Asberga Nabergoj se je v Vipavo preselila zaradi ljubezni, kot je sama rekla, iz 1800 km oddaljene Latvije. Tako je leta 2005 prvič udeleženka Umetnikov za Karitas in med tem tudi zvesta darovalka. Ob vprašanju, kaj je po poklicu, je rekla najprej MAMA, saj ima kar štiri otroke. O umetnosti pa: umetnost je kot topel čaj, oboje vsi rabimo ...

Patricija Simonič, štajerska slikarka in kiparka, je v našem prostoru poznana po kipu Dečka miru, ki po zaslugi njenega fanta Gianija postaja simbol miru. V koloniji Umetniki za Karitas je bila prvič in povedala, da je vsakršna umetnost od človeka za človeka.

Suzana Švent je mlada slikarka. Nekoč slovenska mladinska prvakinja v šahu je danes na začetku poti profesionalne slikarke. Pravi, da med šahom in slikarstvom ne vidi razlike, v obeh primerih človek vstopa v igro med umetnikom in gledalcem.

Še veliko je bilo povedanega tudi v kulturnem programu, ki so ga obogatili pevci iz Šturij in Mladi z Gore. Veseli smo bili številnih obiskovalcev; Slavko Rebec, Anamarija Stibilj Šajn in sama smo jim kolonijo osvetlili vsak s svojega zornega kota. Začenja

se drugi del Umetnikov za Karitas, to je potovanje razstav. Do konca septembra so dela razstavljena na Sinjem vrhu, potem pa na Obalo, v zamejstvo, v prestolnico, na Štajersko in v Prekmurje, pa še kam ...

PROSIM VAS, PELJITE SINJI VRH NAPREJ ...

Jožica Ličen

Hieronimu Vidmarju v spomin

Za ljudi, kakršen je bil sinjevrški Hieronim, bi lahko rekli, da živijo pokončno in umirajo stoje. Malo je takih mož, zato dovolite le prgišče misli in spoznanj, ki mi jih je bilo dano doživeti ob družini Vidmar na Sinjem vrhu in pridnem gospodarju Hieronimu.

Če bi morala vse spraviti v en stavek, bi rekla: »Pokončen, delaven, veren, Slovenec z veliko začetnico, ljubitelj umetnosti, mož beseda, predvsem pa gostoljuben in ustrežljiv.« Človek preprosto ne more sprejeti, da mu ni uspelo. Šele danes se zavedam, da je bilo v zadnjih mesecih veliko trpljenja, vendar ga je z gorjansko trmo potlačil pod mejo mogočega ter bil na uslugo vsem, priazen in nasmejan kot v najlepših časih. Ko smo izvedeli za bolezen, smo ga vsi vprašujoče gledali, on pa je modro ponavljal: »Boril se bom kakor lev, če pa ne bo uspelo, bom sprejel Božjo voljo,« in dodal: »ni druge.« Ko nam je zaupal diagnozo, ni dovolil pomilovanja, temveč je nadaljeval: »Prosim, naj to ne vpliva na kolonijo, peljite Sinji vrh naprej.« O poti na Golnik in v Ljubljano je govoril, kot da gre tja obiskat prijatelje, ki se zanj kar preveč trudijo. Letošnja 24. delavnica Slovenija, odprta za umetnost, in 22. mednarodna likovna kolonija Umetniki za Karitas je imela pridih bolezni, v očeh Irme in otrok smo videli skrb, v Hieronimovih pa skoraj posmeh, kot bi hotel reči: »Ne skrbite zame, vi peljite svoje delo naprej.« Ob umetnikih in umetnosti je vsa leta pozabljal nase, saj je njegova duša vriskala ob vsaki novi sliki, ob vsaki novi koloniji. Res je bil zgled pogumnega človeka, na vseh

področjih, razen ko je bilo treba kaj povedati v mikrofona. Takrat pa je prosil, naj ga pustimo pri miru, in če je že popustil, je bil na koncu bolj poten, kot če bi požagal pol gozda. Mislim, da tudi zaradi tega ni prišel na podelitev letošnjega najvišjega priznanja Občine Ajdovščina, čeprav mu je to veliko pomenilo. Danes razumem, da morda ni prišel tudi zato, ker je hotel pokazati, da je za njim družina, ki lahko Sinji vrh enako dobro pelje naprej. Pokazal pa je tudi dobroto, saj je finančni del nagrade 'ukazal' nakazati na Karitas.

Hiša na Sinjem vrhu ni bila le gostišče, prenočišče in atelje, temveč dom za vse, ki so prihajali in se radi vračali. Ob pogledu na številne slike, ki krasijo Sinji vrh, nam je vsem jasno, da so jih tam umetniki pustili samo zato, da se bodo nekega dne vrnili. Veliko jih je bilo, z vseh celin, in na ta način se je Sinji vrh, naša dolina in celotna Slovenija zapisala med svetovne bisere narave, gostoljubja in umetnosti. Tudi če je bila še tako velika gneča, si je Hieronim za vsakega gosta vzel čas in povedal, kaj prihaja iz Irmine kuhinje, zraven pa vsaj še trikrat vprašal, če je prav. V naših srcih bo ostala slika značajskega pokončnega in vedrega človeka. V naših dlaneh bo ostal odtis njegovega krepkega stiska roke. Hieronim, hvala.

Še veliko se bomo pogovarjali o srečnih časih na Sinjem vrhu, kajti ko smo z Umetniki za Karitas začeli, je imel Hieronim komaj 35 let in bil poln moči, idej in volje. Skupaj z Irmo sta omogočila razvoj Sinjega vrha in vzgojila otroke. Ni jima bilo lahko, a ob vseh polenih je le zamahnil z roko in rekel: »Saj veste, da v domačem kraju ni nihče prerok.« In prav vera v Boga in v dobro človeka je bila tisto, kar si pri Hieronimu zaznal v mislih, besedah in dejanjih.

Sodelavci Karitas smo se z njim spoznali na različnih krajih, na Sinjem vrhu smo pred leti doživeli skupno srečanje, bil je z nami, ko je bilo srečanje Caritas Evropa na Bledu in Brezjah, njegovo gostoljubje smo skupaj doživeli ob obisku Dunaja, Rima in dvakrat Bruslja ... Sedaj nam ostaja le nebeški Jeruzalem.

Bogu hvala zanj, trudili se bomo, da bo njegova duhovna oporoka živela in peljala Sinji vrh naprej. Hieronim, želimo ti večni mir in pokoj v sinjih viš-

vah, včasih pa pogledj dol na nas in na tvoj vrh, ki si ga tako ljubil. •

ROMANJE V BOSNO IN HERCEGOVINO

Jožica Ličen

Od 22. do 25. avgusta smo sodelavci Škofijske karitas Koper z dvema avtobusoma poromali v Bosno. To je bilo že 11. skupno romanje, vedno z istim ciljem: spoznavanje prestolnic posameznih držav in romarskih središč Matere Božje. Z nami je bilo pet duhovnikov, kar pomeni, da je bilo duhovno vodstvo že na avtobusih, predvsem pa, da je bila vsaka sveta maša skrbno pripravljena.

V molitvi in petju smo se najprej ustavili v Sinju, kjer smo imeli prvo skupno sveto mašo. Že zvečer smo bili v Medžugorju, kjer smo prespali in naslednji dan šli najprej k sveti maši. Sledil je vzpon na Crnico, v molitvi in premišljevanju. Težko je bilo v vročini, vendar je bilo vredno. Že popoldne smo obiskali Mostar. Sama bi o tem obisku zapisala: velika gneča, dobra kava in bosanske sladkarije. Prespali smo že v Sarajevu, kjer smo naslednje jutro imeli sveto mašo v frančiškanski cerkvi. Sledil je ogled mestnega središča, džamije, Baščaršije. Moram podeliti z vami odgovor lokalnega vodiča, ki je na vprašanje o odnosu med različnimi narodi odgovoril v verskem duhu: »Pri nas smo katoličani, pravoslavni in muslimani.« Eden od udeležencev ga je vprašal, kaj pa je z ateisti – in odgovor? »Pri nas tega ni!« Le kaj bi odgovorili mi?

Že isti večer smo prišli v Banjaluko, kjer so nas počakali naši gostoljubni sodelavci pobratene Škofijske karitas Banjaluka. Čevapčiči v lepinji so, verjeme, v Bosni veliko boljši kot pri nas. Naslednji dan smo imeli najprej skupno sveto mašo in nato ogled projektov, na katere so lahko upravičeno ponosni.

Obiskali smo dom upokojencev, v katerem je skoraj 90 oskrbovancev ... Sporočilo Karitas je bilo čutiti na vsakem koraku! Sledil je ogled samostana trapistov. Še najbolj pa smo bili presenečeni nad farmo, kjer pridelujejo krmo, redijo živino, predelujejo mleko, sir, in na ta način ima kar nekaj ljudi delo.

Na poti domov smo bili veseli, da se je vse srečno izteklo, in polni izzivov, ki nas čakajo v novem pastoralnem letu. •

maribor

TERAPEVTSKE AKTIVNOSTI S POMOČJO KONJA

Barbara Flis

V mesecu juniju smo pri Čebelicah v Slovenskih Konjicah zaključili prvo sezono terapevtskega jahanja ali terapije s pomočjo konja, v katero so bili vključeni štirje varovanci. Terapije, ki so potekale enkrat mesečno, so se izvajale ob pomoči zaposlenih in terapevtk v Konjeniškem klubu »Nazaj na konja« v Starošincih. Sredstva zanje pa zbiramo s prodajo starega papirja. V tem času smo opazili, da terapije in stik s konjem na varovance zelo pozitivno vplivajo, komaj čakajo na naslednjo terapijo, med sabo so se bolj povezali, bolje komunicirajo, naučili so se strpnosti ...

Tudi tisti, ki so se konja na začetku bali, so ta strah premagali in navezali pozitiven stik z živaljo. Največ pozitivnih učinkov smo opazili pri varovancu avtistu, pri katerem je obdobje skoncentriranosti veliko daljše kot takrat, ko ni na konju.

Vsebinsko terapevtskega jahanja sproti prilagajamo sposobnostim, zdravstvenemu stanju in željam varovancev. Terapija s pomočjo konja pomeni oz. omogoča doseganje različnih ciljev z jahanjem, opazovanjem ali negovanjem konja ob pomoči terapevta.

Pri terapiji se razvijajo sposobnosti, kot so vzpostavljanje odnosov (komunikacija med jahačem in konjem) in socialna komunikacija ter sodelovanje v skupini.

Na terapiji varovanci ob pomoči terapevta vedno najprej pripravijo konja. Zelo pomembna je celostna obravnava posameznika in vseh aktivnosti, povezanih s konjem.

Program se izvaja v obliki aktivnega treninga skupine, ki je sestavljen iz več delov:

- aktivnosti, povezane s konjem (nega, česanje, sedlanje konja, skrb za jahalno opremo);
- varovanci ob pomoči terapevta konju tudi očistijo stajo;
- aktivno jahanje konja.

Pri »samostojnem« jahanju se varovanec ob pomoči terapevta namesti na konja in sam usmerja konja; neverbalno, z lastnimi gibi telesa, težo, vaje, nogami, vse to ob pomoči terapevta.

Varovanci so bili vključeni v skupinsko jahanje, tako da je eden od njih na konju, ostali pa sodelujejo s postavljanjem ovir, jahaču podajajo predmete ... Pri jahanju varovanec izvaja različne vaje z rokami; vse poteka skozi igro.

Po končani terapiji varovanci pospremijo konja nazaj v stajo, kjer ga razsedlajo, očistijo in mu dajo malo (kruh, jabolko, korenje ...).

Ker se je aktivnost izkazala kot zelo pozitivna, bomo s programom nadaljevali tudi v prihodnje. Tako bomo še naprej zbirali star papir in s tem ustvarjali pogoje za izvajanje aktivnosti. •

POLETNE AKTIVNOSTI V DOMU DANIJELA HALASA VELIKA POLANA

Natalija Ritlop

V Domu Danijela Halasa v Veliki Polani vedno najdemo številne zanimive ideje, kako popestriti tople poletne dni z zanimivimi aktivnostmi.

16

V mesecu juniju smo že peto leto zapored pripravili palačinka party za stanovalce in učence Osnovne šole Miška Kranjca Velika Polana. Na ta način se vsako leto zahvalimo učencem za njihovo sodelovanje skozi vse šolsko leto. Na medgeneracijskih druženjih igramo družabne igre, pojemo, pripovedujemo zgodbe in recitiramo pesmi. Veliko se družimo tudi z otroki vrtca Velika Polana, zato smo se tudi njim zahvalili s sladolednim piknikom. Vsi se veselimo ponovnih srečanj v začetku septembra.

V začetku poletnih dni smo organizirali izlet s stanovalci po našem prelepem Prekmurju. Obiskali smo stolp Vinarium v Lendavi, kjer smo doživeli čudovit razgled s stolpa, na katerega so se z dvigalom povzpeli prav vsi stanovalci, ki so se udeležili tega izleta. Pot nas je vodila naprej do Dobrovnika. Tam smo se ustavili v tropskem vrtu in uživali v pogledu na številne orhideje ter raznovrstne tropske rastline. Ob koncu izleta nas je presenetila naša nekdanja sodelavka ga. Brigita Vogrinec, ki nas je v svojem vinogradu v Strehovskih gorah postregla z narezkom, pecivom in domačim vinom. Polni novih doživetij smo se odpravili nazaj v dom.

V teh poletnih mesecih nas čakajo še številne zanimive aktivnosti, kot so npr. sladoledni pikniki, lubenica party, poletni piknik, praznovanje rojstnih dni in razna tekmovanja v družabnih in športnih igrah. •

POT USMILJENJA

Darko Bračun

V soboto, 20. 8., je preko 300 sodelavcev in prostovoljcev župnijskih Karitas mariborske nadškofije romalo v Maribor. To je bilo že 6. romanje, ki je letos potekalo pod geslom **»Pot usmiljenja«**, saj so se sodelavci in prostovoljci Karitas na romanju ustavili v

tistih župnijah Maribora, ki so za današnjega vernega človeka še posebej pomembne.

Najprej je bila sv. maša v novi župnijski cerkvi župnije Maribor – sv. Janez Bosko. Somaševanje je vodil nadškof metropolit Alojzij, ki se je v pridigi posebej zahvalil za nesebično služenje, za čas, ljubezen, ki jo izžarevajo in delijo tistim, ki so potrebni pomoči. Posebej se je obrnil na sodelavce Karitas ter opozoril: *»Samo ob prebiranju Božje besede in molitvi, po zakramentu sprave in evharistije lahko k drugemu pristopim z vsem spoštovanjem in mu prinesem Božje usmiljenje.«*

V tem duhu usmiljenja so nadaljevali pot in poromali skozi dvoje jubilejnih vrat, pri frančiškanih in v stolnici. Možnost sv. spovedi, molitve in skupne pesmi, pa tudi osebno molitev so romarji Karitas globoko doživeli.

Slovesne večernice s petimi litanijami Matere Božje v cerkvi bl. A. M. Slomška so bile vrhunec in obenem zaključek romarsko bogatega in Božjega usmiljenja polnega dne.

Zahvala mariborskim Karitas, ki so s svojimi duhovniki pripravile nepozabno romanje. Hvala vsakemu posebej. Naj bo to sodelovanje v blagoslov nadaljnjemu karitativnemu delu v naši nadškofiji. •

ROMANJE V ALEKSINAC

Polona Šporin

Sodelavci Nadškofijske karitas Maribor smo se odzvali povabilu naših prijateljev – sodelavcev župnijske Karitas v Aleksincu, da se jim pridružimo na

slovesnem praznovanju ob proglasitvi bl. Matere Terezije s Kalkute za svetnico in župnijskem prazniku, ki so ga tudi zato, da smo se ga lahko udeležili sodelavci Nadškofijske karitas iz Maribora, obeležili 5. septembra ob 16h.

Za majhno katoliško skupnost v socialno zelo šibkem ter narodnostno, versko in kulturno mešanem mestu Aleksinac v južni Srbiji je bil to poseben dogodek, saj jih je ob tej priliki obiskal beograjski nadškof msgr. Stanislav Hočevar. Somaševanju so poleg domačega župnika Marka Trošta prisostvovali vsi duhovniki nižkega dekanata, gostje duhovniki iz Slovenije in Makedonije, bogoslovci in predstavniki sestrške Srbske pravoslavne Cerkve.

Nadškof je v pridigi izrazil, željo, da bi nam sv. Mati Terezija iz Kalkute, ki je marljivo izvrševala dela usmiljenja, pomagala, da bi vedno bolj razumeli, da je edini kriterij kakovosti našega življenja zastojna ljubezen, neobremenjena z vsako ideologijo in usmerjena k vsem ne glede na jezik, kulturo, raso ali vero. Naj bdi nad nami in nam izprosi, da bomo vdani Bogu, Cerkvi in pomoči potrebnim.

Slovesnosti smo se iz Maribora udeležili predsednik Branko Maček ter sodelavke Lijana Lepej, Nataša Šlibar in Polona Šporin. Obisk slovesnosti smo združili s predstavitev programov in dela Župnijske karitas Aleksinac. Nekaj časa pa je ostalo tudi za obisk okoliških manastirjev ter spoznavanje naravne in kulturne dediščine tega področja. Obiskali smo manastir sv. Romana, manastir sv. Bogorodice, rusko cerkev, manastir sv. Štefana v Lipovcu in pravoslavno svetišče v Nišu. Ogledali smo si tudi topliško središče Sokobanja, univerzitetno mesto Niš, z mozaiki čudovito opremljeno katoliško cerkev Povišanja sv. Križa, arheološko najdišče Medijana, Čele-kulo in trdnjavo. V mestu ob reki Nišavi živi tudi slovenska skupnost, župnijo pa bogatijo tudi družine iz neokatekumenatske skupnosti iz tujine. •

ново mesto

NA DOLENJSKIH BREZJAH PRI ZAPLAŠKI MARIJI

Maja Žagar

V soboto, 27. avgusta 2016, je pri Mariji na Zaplazu potekalo Škofijsko romanje bolnikov, invalidov in starejših. Po izročilu je stoletja nazaj na zaplaškem hribu pobožen kmet po naključju našel Marijin kipec, ki ga je shranil doma v skrinji. Naslednji dan je kipec iz skrinje izginil, ponovno pa ga je našel na istem mestu kot dan prej. Vesel je kipec odnesel domov, a je ta naslednji dan spet izginil in se pojavil na prvotnem mestu. To nenavadno znamenje je kmeta spodbudilo, da je na tistem kraju postavil preprosto kapelico in vanjo postavil Marijin kip. Kmalu zatem so se začela prva ozdravljenja in tako tudi začetek čaščenja Marije na Zaplazu.

Letošnje romanje bolnikov, invalidov in starejših sta organizirali Škofijska komisija karitativnih dejavnosti in Škofijska karitas Novo mesto. Številni udeleženci, ki so prišli z avtobusi in lastnim prevozom, so se ob 10. uri zbrali pri molitvi rožnega venca. Sveto mašo je daroval novomeški škof g. msgr. Andrej Glavan, uvo doma pa nas je nagovoril predsednik Škofijske karitas Novo mesto g. Ciril Murn: »Vsi prisrčno pozdravljeni pri Mariji na Zaplazu in njenem velikemu častilcu, blaženem Alojziju Grozdetu. Zaplaški Mariji bomo izročili svoje slabosti, bolezni, nemoč, trpljenje, skrbi in se ji zahvalili za vse milosti, ki jih iz dneva v dan prejemamo. Naj nam današnje srečanje da novih moči in zaupanja, ker je z nami Jezus, obličje Božjega usmiljenja.«

Kot je v pridigi povzel škof Glavan, smo na Zaplazu prišli prosit, se povесelit, pa tudi potožit Materi Mariji. »Kot pravi papež v svoji poslanici za letošnji dan bolnikov, naj bi se v tem letu učili zaupati Jezusove mu usmiljenju po Marijinem zgledu. Usmiljenju, ki je nedoumljivo vsakemu razumu, pravi glasnica Božjega usmiljenja sv. Faustina Kowalska.« V nadaljevanju nas je spomnil na ženo, ki ne pozabi svojega otročiča in se usmili otroka svojega telesa. »'A tudi če bi ona pozabila, jaz te ne pozabim.' Bog ne pozabi na nas in ostaja naš sopotnik in tolažnik. Prizanaša nam vse do vrhunca, darovanja v Jezusu Kristusu, ki je sprejel nase našo borno, krhko človeško naravo. Vabi nas, da bi delali dela usmiljenja, da se po nas razodeva Božje usmiljenje.« G. škof nas je spodbudil k prošnji Mariji za dar, da bi bili razpoložljivi za konkretno službo bolnim, pri tem pa citiral sv. Mati Terezijo: »Bodite živa podoba Božje dobrote. Podarite vselej vesel nasme.« Med slovesno sveto mašo so mnogi prejeli

18

zakrament svetega maziljenja. Sveti maši so sledile liturgije Matere Božje, zatem pa je v poletnem vremenu

in ob čudovitem razgledu potekalo prijetno druženje ob pecivu. •

Celje

SLEHERNI DAN SMO V DOBRIH ROKAH

L. L.

Leto je naokoli in spet smo se podali v Sončno hišo v Portorožu, tokrat od 8. do 13. julija, kjer se je zbralo kar 58 udeležencev letovanja družin celjske škofije. Med njimi je bilo 10 družin in 12 animatorjev. Slednji so skrbeli za dobro vzdušje. Vsak dan so pripravili delavnice, kjer je vsaka družina imela možnost ustvarjati, skupaj preživeti kvaliteten čas, se družiti in sklepiti nova prijateljstva.

Zgodba fantka Marcelina, ki so klicali tudi „Kruh in vino“, nas je skozi ves teden nagovarjala, da smo sleherni dan v dobrih rokah: v Božjih rokah, da ima vsak od nas svoje poslanstvo in da smo dar za drugega. V družbi bratov redovnikov, ki so skrbeli za Marcelina, smo spoznavali, da nas lahko različnost bogati ter da lahko vsak s svojimi talenti doda v skupnost svoj kamenček k čudovitemu mozaiku.

Teden smo popestrili z izletom na ladjici in pa seveda z vsakodnevnim obiskom plaže, ki smo se ga vsi veselili. Iskrena zahvala kuharici Ani, ki je skrbela za čudovite okuse in za to, da smo dobili dovolj zemeljske hrane, g. Roku Metličarju, ki nam je vsak dan pri sv. maši delil duhovno hrano, g. Mihi Lenarčiču, ki je predano vodil teden letovanja, vsem animatorjem, ki so se dali na razpolago, da so bili orodje v Božjih rokah, in družinam za dobro voljo in podarjeno veselje.

Koper

KRAJ SREČANJA LJUDI Z RAZLIČNIMI PREIZKUŠNJAMI

Franica Grmek

»*Usmiljen in milostljiv je Gospod, potrpežljiv in zelo milosrčen.*« (Ps 102,8)

V Portorožu smo sobivali teden dni. Devet družin, skupaj nas je bilo triinštirideset. To je kraj srečanja ljudi, družin z različnimi preizkušnjami, darovi in kraj, kjer lahko začutiš, da je NJEGOVO USMILJENJE resnično zmagovito.

Med nami so se stkale vezi prijazne ljubezni, spletili smo nove mreže vključevanja. Začutiš, da se ON v polnosti odpira nam, da je do nas MILOSRČEN v različnih, mnogih oblikah revščine.

Vendar sem vsako leto vedno znova presenečena nad mnogoterostjo oblik stisk in težav – revščine. Družine se soočajo z različnimi težkimi preizkušnjami in se vsakodnevno trudijo premagovati oz. lajšati jih z veliko usmiljenja, zvestobe, brezpogojne ljubezni ... Prav njihova izkustva nam pričujejo, da LJUBEZEN vedno

zmaguje, da ni razloga, da bi se predajali malodušju, obupu, strahu, žalosti. So pa tudi družine, ki tega ne zmorejo, ki se soočajo z občutki brezvoljnosti, nemoči, pesimizmom. Moje izkušnje kot voditeljice skupin so, da je z leti vedno več takih družin.

Letovanje družin dojemam kot priložnost za osebno rast, učenje in mi daje pogum ... Velikokrat se pritožujem(o), da nekaj na tem svetu ni v redu, da bi lahko bilo boljše, pravičnejše ... Ali ne vidimo MORJA BOŽJE LJUBEZNI, ki vedno zmaguje? Ali se raje predajamo malodušju, obupu, strahu, žalosti ...?!

Ljubljana

SPLETLA SO SE NOVA PRIJATELJSTVA

Klavdija Herga

Družine smo se začele zbirati v ponedeljek, 1. avgusta. Naša prva srečanja so bila sramežljiva, a pogovor med družinami je vendarle kar stekel. Še zlasti otroci so si hitro postali naklonjeni. Vsako družino posebej so prijazno pozdravili animatorji in seveda Alenka, ki nam je zaupala, katera soba bo naš »dom« za naslednjih pet dni.

Po kosilu je vsak izmed nas najbolj hrepenel po tem, da se odpravi na plažo ter se naužije morskega zraka in slane morske vode, ki nas je prijetno osvežila. Po nekajurnem čofotanju v morju smo se lačni, srečni in z radostjo v srcu odpravili na večerjo. Ponedeljkov

večer je bil res sproščen in vsi smo imeli možnost, da se med seboj bolje spoznamo, saj so nam animatorji organizirali spoznavni večer, na katerem smo se družine lahko predstavile v svoji najboljši luči. Izžrebali smo tudi skrite prijatelje, ki smo jim vsak dan pošiljali lepa sporočila. Skrite prijatelje smo odkrili na zadnji dan, pred odhodom.

Naslednji dnevi so bili zaznamovani z jutranjim kvizom za otroke in starševskimi pogovori, ki jih je organizirala Alenka. Z njeno pomočjo smo se starši imeli možnost zamisliti nad tem, koliko dejansko znamo posvetiti čas tudi nam samim.

Smo sposobni reči ne? Znamo prositi za pomoč, ko sami ne zmoremo več? In katere naše lastnosti so tiste, ki nas delajo edinstvene in unikatne? To so vprašanja, ki si jih v današnjem hitrem tempu le redkokdo postavi, in izredno neprecenljivo je, ko nam življenje na pot pripelje nekoga, ki nas sočutno opomni, da je vsak posameznik edinstven in vreden pomoči.

Dnevi so bili začinjeni tudi z raznimi delavnicami. Otroci so si izdelali pošasti in razne živali, izdelovali so cofke, vsak član družine je dobil majico, ki jo je lahko porisal in popisal po svojih željah.

S čisto pravo gusarsko ladjo pa smo se odpravili tudi na izlet v Izolo, kjer smo se kopali in uživali v borovem gozdičku. Predzadnji dan smo se odpravili na potep v Piran in tam obiskali Akvarij, ki je poln pisanih rib, ne manjka pa tudi morski pes.

V petek zvečer smo imeli zaključek, na katerem smo družine odgovarjale na reeeeees težka vprašanja – ampak se je splačalo, bili smo namreč bogato nagrajeni. Hvala za čudovita darila!

Letovanje smo zaključili v soboto. Veliko smeha smo bili deležni med odkrivanjem skrivnega prijatelja. Nekateri so uganili, drugi ne. Bolj kot to je pomembno sporočilo – in vsi smo bili veseli, ko smo pogledali v kuverto in videli sporočilce z lepo mislijo ali kakšno dobro risbico, ki so jo ustvarili otroci.

Vsak dan posebej je bil poln doživetij in lepih pripekljajev. Spletla so se nova prijateljstva, tako med otroki kot med starši, in prepričana sem, da bo ta dopust vsem ostal še dolgo v spominu.

Hvala Alenki, vsem animatorjem, obema kuharjema za vaš trud in dobro voljo!

»Letos sem bila kot animatorka že četrto leto prisotna na letovanju družin v Portorožu in kot vsakokrat do sedaj je bilo vzdušje fantastično. Vreme nam je dopuščalo, da smo večji del dneva preživeli na plaži, kjer so se nekateri otroci in odrasli pod taktirko animatorja Jana učili plavanja, malce bolj izkušeni in razposajeni plavalci pa smo skakali s pomola, se tunkali ali se borili za svoje mesto na napihljivi blazini. Med kopalnimi premori smo se na kupu nagnetli vsi s kvartopirsko žilico in se zabavali ob igranju taroka, dixita in črnega Petra. Sicer pa smo otroci in animatorji dneve začenjali z možgansko telovadbo. Tri skupine – Zombosi, Smej-koti in Minjoni – so se pomerile v znanju in v spretnosti reševanja ugank. Čas smo si krajšali tudi z ustvarjalnimi delavnicami, kot so slikanje na majice, izdelava cofkov in pošasti iz nogavic, slikanje morskega dna itd. Še posebej fino smo se imeli ob večerih, ko smo odšli v mesto na sladoled ali pa smo ostali v Sončni hiši in se pogovarjali, kartali ter gledali zvezde in upali, da z očesom ujamemo kakšen utrinek.

animatorka Vesna

Pred časom se prebral sestavek, ki se glasi: »Prostovoljci so lahko vsi, ne glede na starost, spol, družbeni položaj; ne glede na to, če si bogat ali reven, študent ali nezaposlena oseba. Prostovoljec je tista oseba, ki je zaradi lastnih vzgibov pripravljena del svojega prostega časa porabiti za prostovoljsko pomoč ljudem v stiski. Vsak je lahko prostovoljec, če si to le želi biti.« Drži. Prav zaradi tega sem postal in sem prostovoljec.

Svoj prosti čas rad delim z drugimi, predvsem pa s tistimi skupinami ljudi, ki resnično potrebujejo našo pomoč. Veliko je takšnih ljudi, ki so potrebni naše pomoči, in tukaj stopimo v ospredje prostovoljci. Naša naloga je predvsem v tem, da družinam oz. posameznikom v času, ko so na letovanju, pomagamo, da se „odklopijo“ od vsakodnevnih težav, ki jih pestijo, in preprosto uživajo.

Vsako letovanje posebej je nekaj posebnega. Spoznaš veliko novih ljudi in njihove zgodbe, ki se marsikdaj žalostne – a tem ljudem ne manjka poguma in potrpljenja. Lepo je videti, kako uživajo in vsaj za trenutek pozabijo, kaj jih čaka doma.

Prostovoljsko delo pa ima tudi globlje razsežnosti; ne le, da pozitivno vpliva na osebo, ki tako delo opravlja, temveč je odlično sredstvo za odpravljanje predsodkov in nestrpnosti v družbi, in zato vem, da sem vsako leto močnejša oseba, ki bo še naprej svoj prosti čas namenjala drugim, če bo to le mogoče.

prostovoljec Jan

Počitnice z družinami so bile zares odlična izkušnja. Bile so polne otroške radoživosti in smeha. Vedno je vladalo veselo vzdušje. Vsi smo se skupaj z družinami trudili, da bi te počitnice na morju v očeh vseh ostale v lepem spominu. Prav z veseljem sem opazovala, kako so otroci pridno in vztrajno sodelovali pri jutranjem kvizu ter ustvarjalnih delavnicah. Zanimivo je bilo tudi spremljati otroke tekom tedna. Na začetku so bili bolj sramežljivi, nato pa smo med seboj stkali nitke prijateljstva. Iskreno doživete počitnice so nam dale osebno zadovoljstvo in prispevale dodaten delček k izpopolnjevanju naše osebnosti.

animatorka Jana

Maribor

LETOVANJE MARIBORSKIH DRUŽIN

Darko Bračun

Sodelavci mariborske Karitas smo v tem poletju pripravili in izvedli dva tedna letovanj za socialno ogrožene družine. Prvi teden letovanj v tretjem tednu julija, drugi v tretjem tednu avgusta. Skupaj smo tako omogočili nepozabna morska doživetja 12 družinam oz. 51 udeležencem letovanj v Sončni hiši Karitas na Senčni poti v Portorožu.

Ga. Dragica je skupaj z animatorji iz Svečine in sodelavko Lijano krmarila barko doživetij v prvem tednu. Lepo vreme, morje, duhovni program, ladjica, odlična hrana kuharice Ane ..., vse to so bili trenutki, ki so družine povezali v veliko skupnost srečnih in tistih, ki lahko za hip pozabijo na teže dneva, ko ni lahko ob boleznih, brezposelnosti in drugih težavah doma. Preprosto ob koncu dneva posedeti na terasi skupaj z ostalimi in se pogovarjati, zaupati drugemu skrbi, bodriti drugega in pred spanjem zapeti venček tistih slovenskih pesmi, ki obujajo spomine in odpro srce v gotovosti, da bo še vse dobro ...

V avgustu so se družine zbrale na veliki šmaren. Nikogar ni bilo, ki ne bi prišel z velikim pričakovanjem in kančkom strahu, kako bo potekal ta tretji teden v avgustu. Ponedeljek je z močnim soncem privabil dopustnike med valove in k prvemu sončenju ter medsebojnemu spoznavanju. Večerja in duhovni program po njej sta odprla srca vseh. Smeh, radovedne oči otrok, pričakovanje staršev se je po večerni maši razvil v sproščeno predstavitev posameznih družin. »Mi imamo doma kužka, race, ribice, hrčka,« so hoteli pripovedovati otroci. »Zanje sedaj skrbi stric, soseda, prijateljica, da smo lahko mi šli na morje ... Kako daleč smo se morali voziti ...« Animatorji so takoj pritegnili njihovo pozornost. Kuharica Ana jih je večkrat prenetila z vabljivimi vonjavami iz kuhinje, Darko in Simon sta skrbela, da je vse potekalo tako, kot mora, vse pa je povezoval g. Branko v duhovni venček nepozabnega tedna na morju, ki se je čisto prehitro zaključil.

Ob odhodu so se marsikomu orosile oči, izrečenih je bilo veliko zahval, vsem pa je ostala obljuba, da ostane nemo povezani drug z drugim še naprej.

Ob odhodu so se marsikomu orosile oči, izrečenih je bilo veliko zahval, vsem pa je ostala obljuba, da ostane nemo povezani drug z drugim še naprej.

Murska Sobota

LETOVANJE DRUŽIN ŠKOFIJSKE KARITAS MURSKA SOBOTA

Tadeja Lončar

Počitnice so čas, ko si otroci in njihovi starši želijo oditi na zaslužen oddih, vendar si ga mnogi ne morejo privoščiti. Nekaterim materialno ogroženim družinam

iz Pomurja in mamicam, ki z otroki bivajo v Prvem pomurskem materinskem domu, smo omogočili, da nekaj dni preživijo na slovenski obali.

Otroci, starši in sodelavci Škofijske karitas Murska Sobota smo komaj čakali, da se v ponedeljek, 25. 7. 2016, odpravimo na letovanje družin, ki ga že več let ob podpori Slovenske karitas organizira Škofijska karitas Murska Sobota. Zgodaj zjutraj smo se zbrali na železniški postaji v Murski Soboti. Z vlakom smo potovali do Ljubljane, od tam pa smo pot do morja nadaljevali z avtobusom. Po prihodu v Portorož so nas v Sončni hiši, kjer smo bivali, toplo sprejeli. Po kosilu smo se prvič odpravili na plažo. Otroci in odrasli, ki si zaradi finančne stiske počitnic na morju ne morejo privoščiti, pa so bili nad kopanjem že prvi dan navdušeni. Ker je bil z nami predsednik Škofijske karitas Murska Sobota, pečarovski župnik g. Jože Hozjan, smo imeli v naslednjih dneh možnost za sveto spoved, duhovni pogovor in obisk svete maše, za kar smo mu hvaležni.

Vsak dan smo šli dvakrat skupaj na plažo, kjer smo se kopali, plavali, potapljali, igrali z žogo in sončili. Radi smo se igrali družabne igre, predvsem štiri v vrsto in karte. Na ta način smo se med seboj dobro spoznali, povezali ter sklenili številna prijateljstva. Animatorji smo imeli med letovanjem z otroki ustvarjalne delavnice. Izdelali smo razglednice, ki smo jih poslali sorodnikom in prijateljem. Otroci so nekaj dni vestno nabirali školjke, ki smo jih uporabili pri izdelavi sveč iz gela. Naredili smo jih tudi za animatorje, generalnega tajnika, župnika in naše kuharje. Izdelovali smo še figurice iz modelirne mase. Generalni tajnik Škofijske karitas Murska Sobota g. Jožef Kociper in predsednik g. Jože Hozjan pa sta medtem vodila pogovore s starši. Dva dni je bilo v Sončni hiši še bolj živahno, saj so se nam pridružili animatorji z voditeljem oratorija iz župnije Sveti Jurij ob Ščavnici in njihov župnik g. Boštjan Ošlaj. V sredo smo se razveselili obiska generalnega tajnika Slovenske karitas, g. Imreta Jerebica, ki je bil z nami pri sveti maši.

Teden nam je poleg kopanja ponudil še veliko drugih doživetij. Tako smo si šli ogledat portoroško cerkev, kjer smo zmolili in zapeli nekaj pesmi. Sprehajali smo se ob obali in pojedli veliko sladoleda. V sredo smo se skozi bivši železniški tunel peš odpravili proti Strunjanu. Hvaležni smo tudi hišniku v Sončni hiši, g. Marjanu, ki je z nami delil svojo življenjsko zgodbo. Povedal nam je, kako se je ozdravil alkoholizma in kako sedaj pomaga drugim pri zdravljenju. V četrtek popoldan smo šli z avtobusom na izlet v Piran. Ogledali smo si Tartinijev trg in se povzpeli do cerkve, od koder je čudovit razgled na mesto in na morje. Sprehodili smo se do minoritskega samostana svetega Frančiška, v katerem je grobnica družine Tartini. Sedeli smo na stolu, izdelanem iz 500 let stare korenine oljke. Otroci so bili najbolj veseli ogleda Aquariuma, kjer smo lahko videli ribe in druge morske živali. Odpravili smo se tudi na izlet z ladjico. Čeprav je bilo nekoliko vetrovno, smo uživali v razgledu na slovensko obalo.

Vsak dan smo se zbirali za veliko mizo kot ena družina. Vsi smo sodelovali pri pripravljanju mize, strežbi in pranju posode. Kuharja sta nas razvajala z okusno domačo hrano. Mislim, da smo se na letovanju vsi spočili in si nabrali novih moči za vsakdanje izzive. V soboto smo naše letovanje zaključili in se vrnili na svoje domove, kjer se letovanja radi spominjamo, saj smo doživeli veliko lepega.

Novo mesto

KAKO NAJ OPIŠEM NAŠE POČITNICE V PORTOROŽU?

Miran

Nekoč mi je moj prijatelj, akademski slikar, rekel: »Veš, najtežje je narisati gozd ob sončnem zahodu!« To njegovo misel ohranjam v sebi. Težo tega je imenoval 'slikarski problem'. Včasih hočemo ujeti v objektiv lepoto stvarstva, a je vse le kopija.

Danes hočem dati v besede teden dni počitnic Karitas v Portorožu, in se počutim tako neobogljten. Kdor ni okusil bolezni, mu jo je težko opisati, kdor ni občutil ljubezni, prav tako. Kako naj opišem naše počitnice v Portorožu?! Priprave smo začeli z dnem, ko smo izvedeli, da se jih bomo lahko udeležili. Po večerni molitvi sva prav to novico

z ženo slavnostno povedala otrokom. A priprave so vključevale mnogokaj. Uredili smo, kdo bo zalival rože, krmil zajce in kokoši, skrbel za našo staro mamo in vrt. Potem smo odšli.

Teh sedem dni sem opazoval svojo ženo. Vse leto nam z vso ljubeznijo kuha kosilo, večerjo ... Vam lahko opišem te dni, ko je ni skrbelo, kaj bo jutri za kosilo?! Ko je dobila po obroku na mizo še kavo?! Lahko sva se pogovorila med seboj ali z drugimi!! Kako naj opišem tiste trenutke, ko so našo družino 'posadili' v dve mali jadrnici in smo zajadrali po morju? Ko se je jadrnica nagnila in so otroci zadnjico občutili v morju? Rad bi opisal te njihove oči, v katerih sem zagledal strah, zaupanje, smeh, srečo, solze, vse skupaj, vse v istem trenutku. Teh neponovljivih 20 minut ... Čisto vsak dan sva v tisti vročini na portoroški plaži s sinom Matejem igrala košarko. Na čisto pravi koš. In njemu, šestletnemu prvošolčku, je žogo podajal čisto pravi košarkar! Si mislite: tisti pravi, ki trenira v klubu! Matej je v sedmih dneh zrasel pol metra v višino!

Opazoval sem otroke tisto dopoldne, ko smo z ladjo pluli v Izolo. Mislim, da bi vsak izmed njih po obisku kapitana ladje in potem, ko so ladjo varno pripeljali v pristan, postal mornar. To je bilo čutiti vso pot, ko smo nakrmili desetine galebov, ki so spremljali našo ladjo. V muzeju solinarstva smo občutili težo vsakdanjega dela ljudi ob morju.

Ob večerih smo spremljali lutkovno predstavo ali gledali nogomet na velikem platnu ali pa film pod zvezdami! Hoj, se spomnite večera, ko smo se ob ognju slikali z županom Pirana?! In ko smo ob kitari peli pesmi?!

V teh dneh smo izključili čisto vse. Pozabili smo na to, da nas lahko popikajo komarji, in priskrbeli ste Autan. Nismo vedeli, da v Portorožu tako sije sonce, in mazali ste nas s sončno kremo. Očeta po bolezni ste vozili na plažo. Nismo vedeli, kdaj odpelje avtobus v Ljubljano, in ste iskali vozni red. Pazili ste naše otroke. Pomili tisoče krožnikov. Gledali smo slike vseh nas v teh dneh in se smejali.

Nekega jutra sva z ženo obiskala cerkev v Portorožu. Ko sva se vračala, sva ugledala pomembne ljudi in čudovite avtomobile pred hotelom Kempinski. Oprostite mi, ampak počutil sem se bogatejši od njih. Vse tisto, kar so imeli oni tam, smo imeli mi tu. In veliko več. Imeli smo dom. Prijatelje. Imeli smo sv. mašo, kapelo. Hvala. Hvala Gregorju, Andreji, Simonu, Maji, kuharici; čeprav niste priznali, ste na koncu res malo pregoreli,

saj smo vas pol poslali v bolnišnico. Hvala ljudem, za katere ne vem, pa stojijo za to hišo in temi počitnicami!

Počitnice Biserov

Andreja Urh

Že dvanajsto leto smo z letovanjem – Počitnicami Biserov otrokom iz socialno šibkejših in socialno ogroženih družin omogočili, da preživijo prijeten teden na morju, daleč stran od njihovih stisk in težav. V štirih tednih je z nami preživljalo počitnice 156 otrok in mladostnikov, ki jih je letos spremljalo 89 animatorjev in voditeljev. Letošnja osrednja tema Počitnic Biserov je posvečena iskanju dobrih lastnosti in močnih točk vsakega udeleženca. Kajti vsak človek, vsak otrok je neprecenljive vrednosti, tako kot biser. In vsi otroci so Biserčki, izjemni, neprecenljivi, ne glede na to, kaj so v življenju že doživeli, od kod prihajajo, kdo so. Tudi če niso bogati, tudi če imajo kakšno hibo. Eden od dni je bil posvečen prijateljstvu in skrbi drug za drugega. V tem dnevu smo se naučili in spoznali, da najdragocenejših stvari v življenju ni mogoče kupiti. Dobimo jih namreč med prijatelji ... zastonj! In res je tako ... v vseh štirih tednih se so med nami spletle močne vezi prijateljstva, s katerimi smo skupaj ustvarili zares lepe spomine.

LADEYA: Zahvala za letovanje 2016 BISERI-PORTOROŽ

Sporočavamo ga Andreja Urh, zahvaljujemo se vam vsem skupaj, da ste nam omogočili počitnice na morju. Imeli smo prekrasen sprejem, čudovito osebo, narava je bila nepozabna, delavnice in aktivnosti. Bilo je res čudovito. Prehitro je minilo, enkratno in nepozabno! Polepšali ste nam počitnice!

Zahvaljujemo se KARTASU Horvatič: ga Čedki Vesel, KARTASU Ljubljana: ga Andreja Urh, ga Urški Bonke, vsem animatorjem, kuharjem in ostalim voditeljem, ki so x nami preživeli in omogočili počitnice.

Teden Biserov nam bo zavedno ostal v spominu!

Hvala, hvala vsem skupaj za vaš teden!

Lep pozdrav

Murska Sobota

LETOVANJE STAREJŠIH PREKMURCEV IN PRLEKOV

Jožef Kociper

Vsakoletno letovanje starejših je za Prekmurce in Prleke nek poseben doživljajski dogodek. Bilo nas je štirinajdeset različnih stanov. Posebnost našega letovanja je, da se naše druženje začne v ponedeljek ob peti uri zjutraj na železniški postaji in nadaljuje kot sedemurno skupno popotovanje iz Murske Sobotice do Pragerskega, ko se presedemo na drug vlak in v Kopru na avtobus.

Tokratna posebnost je bila velika duhovna odprtost udeležencev letovanja. Predsednik Škofijske karitas Murska Sobota Jože Hozjan je skupino uvedel s sveto mašo v ponedeljek in v torek, naslednje dni pa je večina udeležencev dan začela v kapeli z molitvijo in petjem.

Bili smo kot velika družina in z veseljem praznovali tudi osebne praznike. Prehitro je prišel petek, ko smo se morali ob 21. uri posloviti na železniški postaji. Ostali so lepi spomini. Ob zaključku letovanja smo naredili refleksijo. Tokratna je izstopala z zadovoljstvom z bogato duhovno ponudbo, veselim večerom, koncertom v tunelu in dobrima kuharicama.

Čeprav je bila temperatura zraka nekoliko nižja, je bila voda v morju vseeno zelo osvežujoča. Dnevi pa so minevali tudi ob različnih izletih.

Novo Mesto

DOŽIVETJA, SHRANJENA V SRCIH

Andreja Kastelic

S skupino starejših Škofijske karitas Novo mesto smo tokrat letovali v septembrskem terminu (od 12. do 16. septembra). Doživetij je bilo veliko in shranili smo jih v srca. Tja, kjer je prostor za najlepše doživetje in nikoli pozabljeno.

Prgišče soli z ogleda solinarskega muzeja v Sečovljah, ki nas spominja, da je bil teden skupnega letovanja začinjen predvsem z dobro voljo in vedrino.

Čez most in po poti do druge solinarske hiše, vmes pa občudovanje čudovitega rastlinja, vodnih motivov in spokojnosti tamkajšnje narave.

Večerno druženje, popestrjeno s kartanjem, igranjem šaha in humorjem, ki je še kako bogat tudi v zrelejših letih.

Skupinska fotografija z ogleda cerkve v Hrastovljah.

Strunjanski križ, sicer pa doživetje "božjega", ki je vedno med nami in okrog nas.

Z "romarskega" ogleda cerkve sv. Mavra v Izoli, kamor smo se podali kar z barko.

Duhovno obogateni v strunjski cerkvi smo dobili dovolj moči, da pot do križa ni bila pretežka za nikogar od nas.

**»Pesem nas druži in podira zidove«
Mladi animatorji Biserov na zaključnem srečanju**

**»Trgovina z ljudmi je resna grožnja
za otroke in mladostnike«
Mladi v Stični na delavnici o pasteh trgovine z ljudmi**

**" Vselej podarite vesel nasmeh! sv. Mati Terezija"
Srečanje starejših in bolnih na Zaplazu**

**»Kar korajžno, do vrha ni več daleč....«
Udeleženci letovanja za starejše iz ŠK Novo mesto na
enem izmed mnogih izletov po slovenski obali**

QR koda za dostop do
Žarka dobrote na internetni
strani preko sodobnih
spletnih bralnikov.

